

**EÖTVÖS LORÁND TUDOMÁNYEGYETEM
SAVARIA REGIONÁLIS PEDAGÓGIAI SZOLGÁLTATÓ ÉS KUTATÓ KÖZPONT**

**MESÉLŐ PAPIRSZÍNHÁZ
EGYÜTT ÁLMODOTT TÖRTÉNETEK**

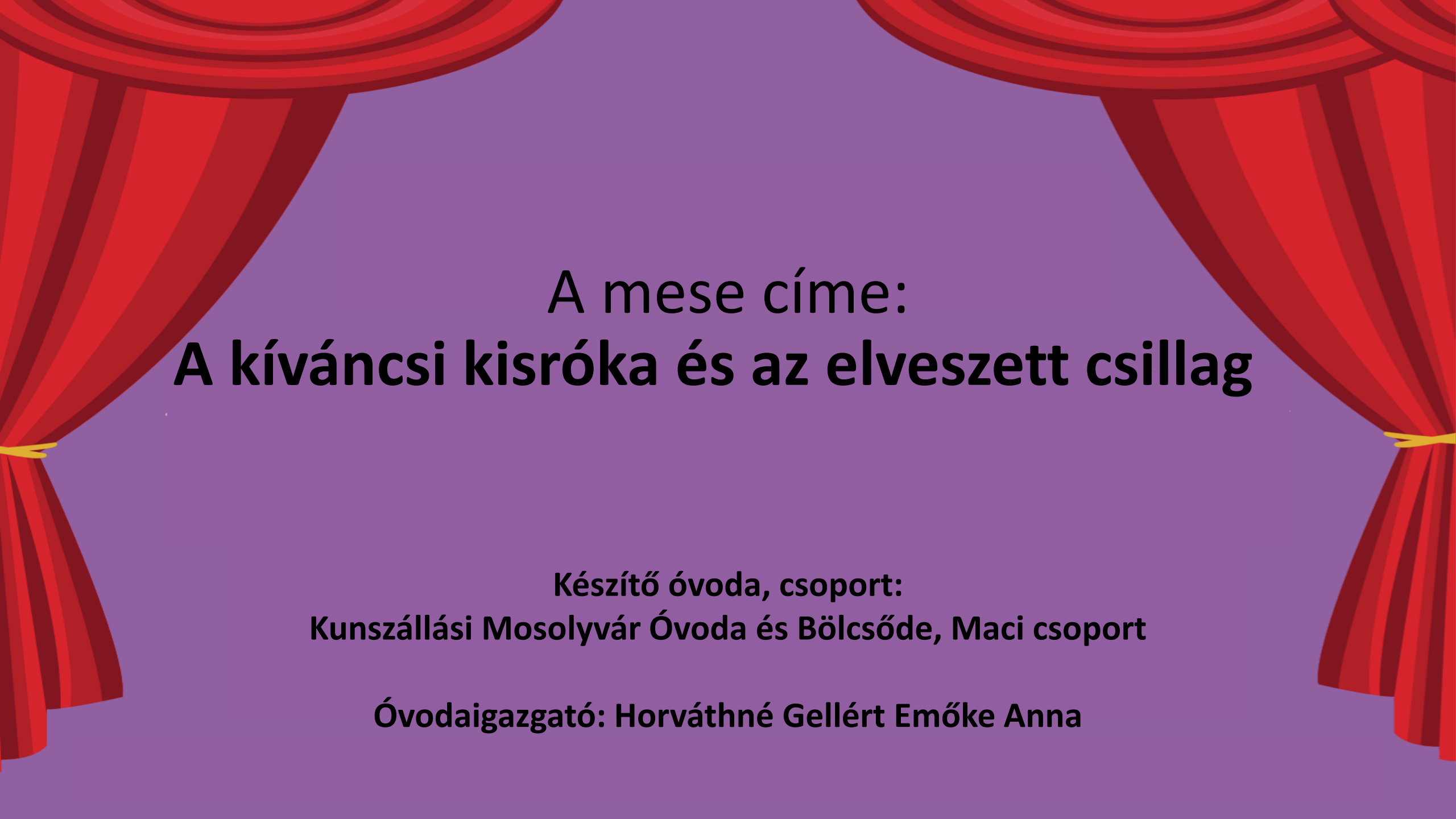
ALKOTÓI PÁLYÁZAT VAS VÁRMEGYEI ÓVODÁKNAK

2025

A BEÉRKEZETT PÁLYAMŰVEK

Ssz.	Mese címe	Készítő óvoda	Óvodapedagógus	Csoport
1.	A kíváncsi kistróka és az elveszett csillag	Kunszállási Mosolyvár Óvoda és Bölcsőde	Horváthné Gellért Emőke Anna	Maci csoport
2.	A legszebb ajándék	Szombathelyi Aréna Óvoda	Szikora-Koltai Emese	Levendula csoport
3.	A szivárványos tetejű házikók	Kunszállási Mosolyvár Óvoda és Bölcsőde	Horváthné Gellért Emőke Anna	Napsugár és Süni csoport
4.	Az álmodó királykisasszony	Szombathelyi Maros Óvoda	Pásztorházi Ágnes; Horváth Alíz	Méhecske csoport, Tarka-barka csoport, Napocska csoport, Mákvirág csoport
5.	Az öböl megmentése	Szombathelyi Szűrccsapó Óvoda	Horváth Zsófia	Pintyőke csoport
6.	Csiki-pók	Dr. BCM Óvoda és Bölcsőde Molnászezsődi Tagóvodája	Molnárné Szabó Judit	Kisvakond csoport
7.	Egy varázslatos erdő	Rábagyarmati Manó Óvoda	Horváth Ágnes Zsuzsanna; Horváth Zoltánné	Manó Csoport
8.	Jóbarátok	Szombathelyi Benczúr Gyula Utcai Óvoda	Barcza Sára; Horváth-Takács Ágnes	Csiga-biga csoport: Kiss Hanna, Végh Lili, Tőke Boglárka, Szentkúti Sarolta, Fülöp Zara, Tuider Kata, Ördög Petra, Kajzinger Dóra, Németh Léna, László Emília, Milisits Nadin
9.	Puha	Szombathelyi Játéksziget Óvoda	Döméné Krizmanits Eszter	Százszorszép csoport
10.	Szőkevények hazatérése	Szombathelyi Játéksziget Óvoda	Balogh Árpádné; Hegedüs-Szabó Judit	Hétszínvirág csoport
11.	Testvér születik	Szombathelyi Weöres Sándor Óvoda	Varga Nikoletta; Füziné Renác Zita	Csimpilimpi csoport
12.	Többet ésszel, mint erővel!	Szombathelyi Margaréta Óvoda	Horváth Fruzsina Erzsébet	Napocska csoport

A mese címe:
A kíváncsi kisoróka és az elveszett csillag

**Készítő óvoda, csoport:
Kunszállási Mosolyvár Óvoda és Bölcsőde, Maci csoport**

Óvodaigazgató: Horváthné Gellért Emőke Anna

A kiudnosi kisráka és az elvett osilag

Egyszer volt, hol nem volt, egy sűrű erdő mélyén élt egy kisoroka, akit Málnának hívtak. Málna nagyon kíváncsi volt, mindig új dolgokat akart felfedezni, és sosem tudott egy helyben maradni.

A mamája gyakran mondogatta neki:

- Málna, légy óvatos! Az erdőben sok csodás dolog van, de veszélyek is leselkedhetnek rád!

Egy este, amikor az ég csillagokkal volt tele, Málna a tisztáson heverészett és nézte a ragyogó fényeket. Egyszer csak egy csillag hullott le az égről, és valahol a nagy tölgyfa közelében ért földet.

- Ezt látnom kell! — kiáltotta izgatottan, és már szaladt is a sötét erdőbe.

Ahogy közeledett a tölgyfához, egy apró, halványan pislákoló fényecskét pillantott meg a fűben. Egy kicsi, csillogó csillagocska volt az, aki remegve pislogott rá.

- Segíts nekem, kistróka! szólalt meg vékony, csengő hangon. - Túl gyorsan estem le az égből, és most nem tudok visszarepülni!

Málna nagyon megsajnálta a csillagot.

- Ne aggódj! Biztosan van valami módja, hogy visszajuttassalak!

Elindult hát segítséget kérni.
Először a bagolyhoz ment, mert ő
volt az erdő legbölcsebb lakója.

- Hmm... - hűmmögött a bagoly.
- Talán a szél segíthet, ha elég
magasra visz titeket. Keresd meg
a nagy szarvast, ő tudja, merre
fúj a legerősebb szél!

Málna szaladt tovább és megtalálta a szarvast a pataknál.

- Ó, a szél! - mondta a szarvas.
- A hegy tetején mindig erősen fúj. Ha oda felviszed a csillagot, talán visszarepülhet!

Málna óvatosan a hátára vette az apró csillagot és elindult a magas hegy felé.

Az út hosszú volt, de a kistróka nem adta fel.

Amikor felértek a csúcsra, valóban erős szél süvített körülöttük.

A kis csillag remegve búcsúzott:

- Köszönöm, Málna! Nélküled
nem jutottam volna haza!

Aztán a szél felkapta és egyre
magasabbra és magasabbra
repítette, mígnem újra a
csillagos égbolton ragyogott.

Málna büszkén és boldogan baktatott haza. Aznap este, amikor ismét az égre nézett, az egyik csillag huncutul megcsillant.

És attól a naptól kezdve, ha egy kisoroka a csillagos égre nézett, mindig tudta: a kíváncsiság néha nagy kalandokhoz vezet!

Itt a vége, fuss el véle!

The image features a solid purple background. On the left and right sides, there are stylized red curtains with vertical stripes and a yellow tie-back. The word "Vége" is centered in the middle of the page in a bold, black, sans-serif font.

Vége

A mese címe:
A legszebb ajándék

Készítő óvoda, csoport:
Szombathelyi Aréna Óvoda, Levendula csoport

Óvodapedagógus: Szikora-Koltai Emese

A
legszébb
ajándék

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy hatalmas királyság. A közepén élt egy bölcs és igazságos király. Volt neki egy szépséges leánya, aki mindennél jobban szerette a virágokat.

Órákon át sétált a palota kertjében, gondozta a növényeket és örömet lelte a természet szépségében.

Egy napon a király kihirdette: annak adja leánya kezét és a királyságát, aki a legszebb ajándékot hozza el a leánya számára.

A hír futótűzként terjedt és számos ifjú nemes készült arra, hogy meghódítsa a királylány szívét.

A királyság szélén élt három fivér, akik meghallották a hírt és elhatározták, hogy szerencsét próbálnak.

Messze, a királyság határán egy titokzatos erdő húzódott, ahol a legenda szerint egy rendkívül szép, misztikus virág nyílt.

A három legény úgy gondolta, hogy ha ezt a csodálatos virágot elviszik a királylány elé, biztosan boldoggá teszik őt és elnyerik a kezét, valamint a királyságot.

Először a legidősebb fiú kelt útra, hogy megszerezze ezt a csodálatos növényt. Mikor rátalált a virágra, az gyönyörű szirmait megremegtetve megszólította:

– Kérlek, ne tépj le! Ha itt hagysz, tovább ragyoghatok az erdő mélyén.

De a legidősebb fiú nem hallgatott rá, letépte és elvitte a királynának. Ám amikor a leány meglátta a hervadozó virágot, szomorúan megrázta a fejét.

– Nem lehet az enyém az, ami a természetnek lett teremtve. – mondta és visszaküldte a fiút.

A középső fivér is szerencsét próbált. Ő is megtalálta a csodavirágot és amikor az kérlelte, hogy hagyja meg a helyén, ő sem hallgatott rá. Letépte és a palotába vitte. A királynő azonban ismét elszomorodott.

– A virág szépsége elhervadt, mert erőszakkal szakítottad el az otthonától. – mondta és elutasította a fiút.

Végül a legfiatalabb fivér is útnak indult. Amikor megpillantotta a virágot, megállt előtte.

– Kérlek, ne tépj le, hagyj engem szabadon virágozni, hogy szépségem megmaradhasson. – kérlelte őt.

A kisiút igazán meglepte, hogy a virág megszólította. Csodálattal figyelte azt, majd végül így felelt:

– Nem téplek le. – mondta gyengéden.

A legkisebb fiú, mivel nem akarta letépni a virágot, leült mellé és elkezdett mesélni neki a királylányról, aki minden virágot csodálattal néz, s arról a gyönyörűséges kertről, melyet a királyleány gondozott.

A virág hallgatott és ahogy a fiú szeretettel beszélt róluk, a szirmai még ragyogóbbak lettek.

Ekkor a szél egy lágy fuvallattal végig suhant a réten és a virág magjait a fiú tenyerébe sodorta.

– Vidd el ezeket a magokat a hercegkisasszonynak. – suttogta a virág. – Ha ő valóban szereti a virágokat, akkor elülteti őket és a szépségem ott is kivirágzik.

A fiú boldogan vitte el a magokat a királylányhoz, aki örömmel elültette őket a palota kertjében.

Amint a magokat elhintették a földre, a ritka virág szinte azonnal kivirágzott.

A királylány szíve megtelt örömmel, amikor meglátta azokat a varázslatos szirmokat.

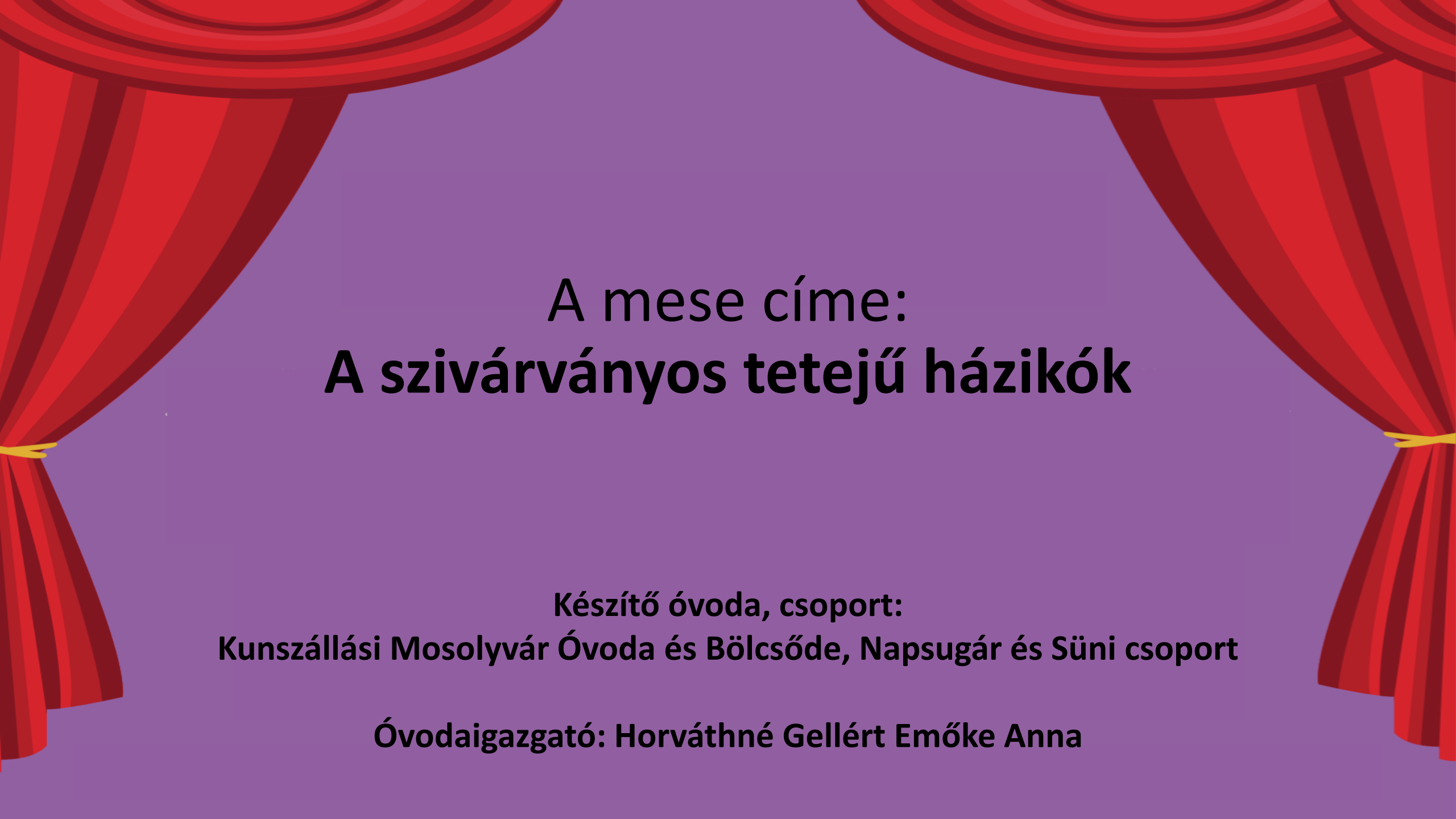

A király, látva a legkisebb fiú bölcsességét és tiszta szívét, neki adta a lánya kezét a királyságával együtt.

Hatalmas nagy lakodalmat csaptak, s még máig is boldogan élnek, ha meg nem haltak.

The image features a solid purple background. On the left and right sides, there are stylized red curtains with vertical stripes and a yellow tie-back. The word "Vége" is centered in the middle of the purple area.

Vége

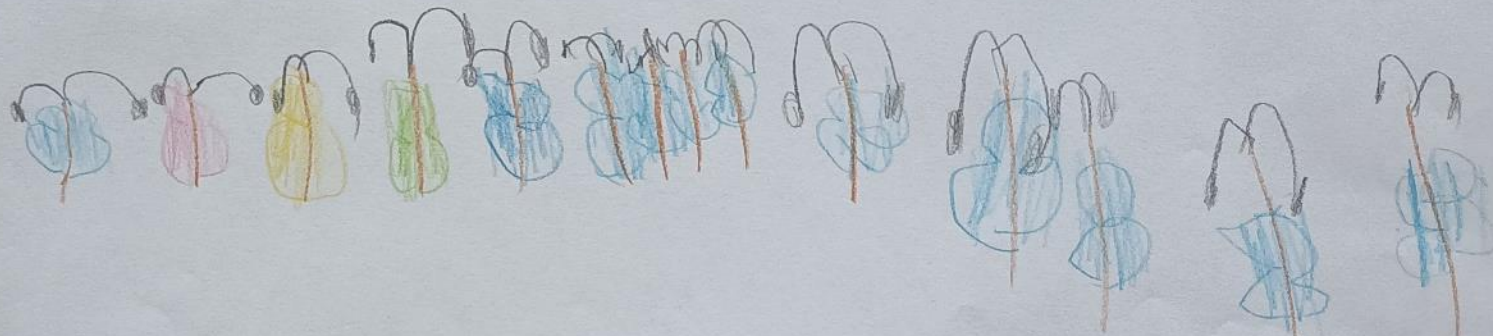

A mese címe:
A szivárványos tetejű házikók

**Készítő óvoda, csoport:
Kunszállási Mosolyvár Óvoda és Bölcsőde, Napsugár és Süni csoport**

Óvodaigazgató: Horváthné Gellért Emőke Anna

A szivárványos tetű házikók

A szivárványos tetejű házikók egy aprócska völgyben álltak, ahol a színes tulipánok vidáman bólogattak a szélben.

A virágok között pillangók repkedtek, mintha táncoltak volna a napsugarak fényében.

A két kis dombon két házikó állt, egyikben Karcsika és Pannika, a másikban Annika lakott.

Nem voltak azonban egyedül, hiszen velük élt egy cica és egy katica is. Ők voltak a legjobb barátok és gyakran meglátogatták egymást.

Ha vendégségbe mentek, mindig valami finomságot készítettek.

Volt, hogy dinnyét ettek, máskor pedig gőzölgő kuglófot habos muffinnal.

Ilyenkor a kuckókat virágfüzérékkel és lufikkal díszítették, hogy még vidámabb legyen a hangulat.

A házak mögött egy különleges kert terült el, amelyet a kék gyapjas bárány őrzött.

Ez nem akármilyen kert volt! A virágok itt sosem hervadtak el, a bokrok apró, csillogó bogyókat termettek, és ha egy-egy bogyó lehullott, szivárványszínű fénypöttyökké változott.

A bárány minden reggel óvatosan végigsétált a kertben, és puha patái alatt a fű halk dallamot pendített.

A pillangók énekelve röpködtek, a méhecskék apró fénycsóvákat hagytak maguk után.

Sokan azt mondták, hogy a bárány varázsereje tartja életben ezt a csodás helyet.

A két cica hamarosan új játékba kezdett: versenyt futottak az árnyaslombú eperfa tövéig. Szinte egyszerre értek fel, és jót nevettek, mert mindketten győztesek voltak.

A szivárványos tetejű házikók lakói mindig mondtak egy rövidke verset, amikor összegyűltek. Ez volt az ismertetőjelük, amelyet csak azok ismertek, akik tudtak a mesés birodalom létezéséről.

„Szivárvány fénye ránk ragyog,
Vidámság ölel, ha itt vagyok.
A fellegből hulljon édes cukor,
S a bánat tovaszáll, mint suhanó toll!”

Egy délután, amikor éppen egy ünnepségre készültek, a kék bárány hirtelen felkapta a fejét.

Egy furcsa, selymes suhogás hallatszott a levegőben. Karcsika és Pannika felnéztek és ámulattal figyelték, ahogy két különleges lény ereszkedik alá a szivárványos tetejű házak fölé.

Tollazatuk minden színben ragyogott és amikor szárnyaikat megrebbentették, apró, szikrázó porszemek hullottak alá, mintha az eget csillagfény borítaná el.

Ahogy földet értek a házak előtti tisztáson, a kert fái hirtelen aranyfényben izzottak fel, a szél pedig vidám dallamot hozott magával.

Mintha varázsütésre történt volna, a szivárványos házikók tornácán sorakozó lampionok egyszerre kigyúltak és táncoló fényük beragyogta az egész völgyet.

A kis barátok izgatottan figyelték őket és tudták, hogy valami különleges varázslat költözött a szivárványos tetejű házak közé.

A tollas lények csodálatos képességekkel bírtak: egyikük a felhőkből vattacukrot tudott varázsolni. Ha kinyújtotta szivárványszínű szárnyait, az égen úszó báránfelhők pillanatok alatt pihe-puha, illatos édességgé változtak.

A másik tollával képes volt megérezni, ha valaki szomorú volt. Amint a toll megrezzent, a lény odarepült és gyengéden megérintette az illetőt, akinek azonnal mosoly kúszott az arcára és a szívét melegség járta át.

A völgyben élők tudták, hogy ez egy különleges este lesz.

A lámpionok fényében a barátok összegyűltek és a két tollas lény egy mesebeli ünnepségre hívta őket.

A felhőkből puha vattacukor hullott és mindenki szívébe boldogság költözött.

Így teltek a napok a szivárványos tetejű házikók völgyében, ahol mindig vidámság és szeretet uralkodott.

The image features a solid purple background. On the left and right sides, there are stylized red curtains with vertical stripes and a yellow tie-back. The word "Vége" is centered in the middle of the page in a bold, black, sans-serif font.

Vége

A mese címe:
Az álmodó királykisasszony

**Készítő óvoda, csoport:
Szombathelyi Maros Óvoda**

Méhecske csoport, Tarka-barka csoport, Napocska csoport, Mákvirág csoport

Óvodapedagógus: Pásztorházi Ágnes, Horváth Alíz

1.

AZ ÁLMODÓ KIRÁLYKISASSZONY

Hol volt, hol nem volt hetedhét országon is túl, volt egyszer egy királylány, aki minden éjjel különleges álmokat látott.

Egyik nap, amikor fáradtságtól kimerülten, korán álomba szenderült, kint, a palota udvarán játszott kedvenc unikornisával és legkedvesebb hercegkisasszony barátnőjével, egy szivárvány jelent meg az égen. Érezte, hogy ez egy különleges nap lesz.

Nemsokára a nap kezdett leszállni, feltámadt a szél, és az égen csodálatosan szép színes madarak jelentek meg.

De a madarak nem csak szépek voltak, hanem olyan csilingelő hangon énekeltek, amivel a királylányt teljesen elvarázsolták.

3.

Leült a nagy fa tövébe, és álmában egy varázslatos világba került, ahol egy hatalmas dinoszaurusz közeledett felé a sziklás vidéken.

A királynő csodálkozva nézte a hatalmas állatot, s úgy érezte, mintha egy másik világ csodájával találkozott volna. Azonban nem sokáig maradt itt, mert egy hívogató hangot hallott a távolból.

Elindult és hamarosan egy tengerpartra ért.

A víz csillogott, mintha a tenger maga is mesét mesélt volna.

A királylány úgy döntött, hogy búvárként felfedezi a mély vizet és lemerült a tengerbe.

A vízben először egy hatalmas kardszárnyú delfint pillantott meg, aki éppen világra készült hozni kicsinyét.

Alig tért magához a csodálkozásból, máris megpillantott egy cápát, amelytől megijedt, gyorsan menedéket keresett magának.

5.

Bebújt egy kőszikla mögé, újabb méretes halak csatározásának színhelyén találta magát.

Csodálkozva figyelte a víz alatti világot és érezte, hogy minden mozdulatával egy új titkot fedez fel.

Miután elégedetten felszínre emelkedett, egy homokban sütkérező rákocszával találta szemben magát. A nap sugarai olyan erősen sütöttek, hogy a lány nem vette észre a kis állatot, rálépett, a rák pedig ijedtében ollójával nagyot csípett a lábába.

A királylány érezte, hogy fájdalmában elsötétül előtte a világ, s mikor magához tért, egy különleges erdőben találta magát.

A fák óriássá nőttek, és az ágak között furcsa szárnyas lények repkedtek. Inába szállt a bátorsága és futásnak eredt.

Hamarosan egy nagy piros házzal találta szemben magát, melynek lakói éppen akkor érkeztek haza.

A szarka, a bagoly és a katicabogár hangos örvendezéssel fogadták a kivételes vendéget.

- Kerülj beljebb! - invitálta a bagoly a megfáradt királynőt.
- Szívesen megpihennék nálatok és ennék is egy falatot, mert nagyon megéheztem az utam során.
- Éppen jókor érkeztél, mert vendégségbe várjuk borz Vilit, Uhu testvérét, süni Rózsit, mókus Regőt, medve Kázmért.

Közben a házban az állatok asztalt terítettek, a királylány kíváncsian figyelte, ahogy előkészítik a mézes süteményeket, erdei gyümölcsöket.

Ezután mindnyájan asztalhoz ültek, és falatozni kezdték a finomabbnál finomabb csemegéket.

A királynő egyre csak habzolt, s észre sem vette, hogy a csillogó vizű tó partjára érkezett, melynek medrében aranyhalak, békák, teknősök és sok apró mesebeli lény úszkált.

A szél lágyan fújt és a fű susogva ringott. Minden olyan békésnek, varázslatosnak tűnt ebben az álombéli világban.

A királynő egy nagy követ talált, amire leült a parton és egy ideig csodálta az idilli világot, közben szíve választottjára, a délceg Henri hercegre gondolt.

Eszébe jutott az az erdőszéli kiskunyhó, ahol gyermekkorukban Henrivel játszadoztak.

Az óriás fán indákból és deszkából készített hintán magasra repültek, közben nagyokat kacagtak.

Hallani vélte a bogárkák andalító zümmögését, a csiga lassú araszolásának neszt a fű között, s érezte a virágok bódító illatát.

Elindult az illatozó növények szegélyezte dimbes-dombos úton s nem győzött betelni a szebbnél szebb virágok látványával és illatával.

Ebből a mámorból az útját álló fényesen pirosuló gomba zökkentette ki.

Tágra nyíló szemekkel figyelte ezt a furcsa növényt, melyet cseresznyefák és málnabokrok rejtegettek.

Hozzá nyúlt, hogy kezével is érzékelhesse ezt a nem mindennapi látványt, ám mire bármit is érezhetett volna, a varázsgomba hirtelen haza repítette és egy szempillantás alatt a palotában ébredt.

Elnehezült szemeit lassan nyitogatta, és hallotta, ahogy a szél halkán énekel. Álma kezdett elhalványulni, de tudta, hogy bármikor vissza térhet ebbe a mesés világba, ha újra elalszik.

Gyermeke gögicselésének hangjára egy pillanat alatt visszatért a valóságba és odaszaladt a kitárt ablakhoz, melyen tavaszi fuvallat áradt befelé.

Áthajolt a párkányon s megpillantotta szíve választottjának karján ülő gyermeküket. Leszaladt a lépcsőn s ahogy a királyfi megpillantotta kedvesét, karja ölelésre tárult.

- Liliána kedvesem, csak hogy felébredtél - ölelte át Henri és csókot lehelt felesége orcájára.

Liliána átölelte szerető családját és ekkor értette meg igazán, bármerre is járjon álmaiban, a legszebb hely mindig az otthona lesz, ahol a szerettei várják.

A csodálatos napsütésben boldogan ringatták együtt a pólóban fekvő kisherceget, aki elégedetten mosolygott szüleiére.

The image features a solid purple background. On the left and right sides, there are stylized red curtains with vertical stripes and a yellow tie-back. The word "Vége" is centered in the middle of the page in a bold, black, sans-serif font.

Vége

A mese címe:
Az öböl megmentése

**Készítő óvoda, csoport:
Szombathelyi Szűrcsapó Óvoda, Pintyőke csoport**

Óvodapedagógus: Horváth Zsófia

Az övöl

megmentése

Egyszer volt, hol nem volt, az üveghegyen innen, az Óperenciás tenger egy félreeső szegletében volt egy kis öböl.

Ennek a kis tengeröbölnek az volt a különlegessége, hogy a vize olyan kristálytisztá volt, hogy egészen az aljáig le lehetett látni.

Sok tengeri állat lakott az öbölben; halak, teknősök, rákok és polipok.

Egyik reggel békésen folyt az élet a kis öbölben, amikor valami furcsát vettek észre az itt lakók.

Valami úszott előbb a vízen, aztán már a vízben. Nem tudták, mi az, csak azt tudták, ez bizony nem idevaló.

Alighogy kicsodálkozták volna magukat, a következő hullám megint hozott magával valami hasonlóan oda nem illő dolgot.

És ez ment egész nap – minden hullámmal csak nőtt és nőtt a sok valami mennyisége a kis öbölben, aminek már nem volt kristálytisza a vize, és bizony nem lehetett lelátni az öböl fenekére.

Már egyik állat sem szívesen úszkált az öbölben, senki sem érezte jól magát.

El is határozták, hogy összefognak, és megszabadítják a sok kosztól az otthonukat.

A polipok vállalták a feladatot, hogy jól kitakarítsanak minden szemetet és piszkot a vízből.

A víz tisztult, az állatok azt hitték, többé már nem lesz gond.

De ahogy felvirradt a másnap, az öböl vize újra megtelt, és most már a szaga is furcsa és rossz volt. Mindenki a költözést fontolgatta, és szomorúan nézett körül az otthonában, hogy mit is vigyen magával, ha útra kel.

Egy kis hal azonban úgy gondolta, inkább kideríti, mi az oka ennek a szerencsétlenségnek. Benézett minden kagyló alá, szikla mögé, bejárta az egész öblöt, amikor a part közelében észrevett valamit. Egy szemetes a partról beleborult a vízbe, és a hullámok abból mossák a sok koszt bele a tengerbe.

Amikor az öböl lakói megtudták, hogy mi okozza a veszedelmet, azonnal cselekedni kezdtek.

A legnagyobb rákok és teknősök elúsztak a partig, hogy közös erővel állítsák vissza a kukát a helyére, hogy véget vessenek egyszer és mindenkorra a szennyezésnek.

A tiszta vízű öbölben azóta helyreállta a rend. A víz ismét kristálytisza, és az állatok azóta is boldogan élnek ott. Néha azért elúsznak a part felé és ellenőrzik, a szemetes még mindig a helyén van-e.

The image features a solid purple background. On the left and right sides, there are stylized red curtains with vertical stripes and a yellow tie-back. The curtains are drawn back, framing the central text.

Vége

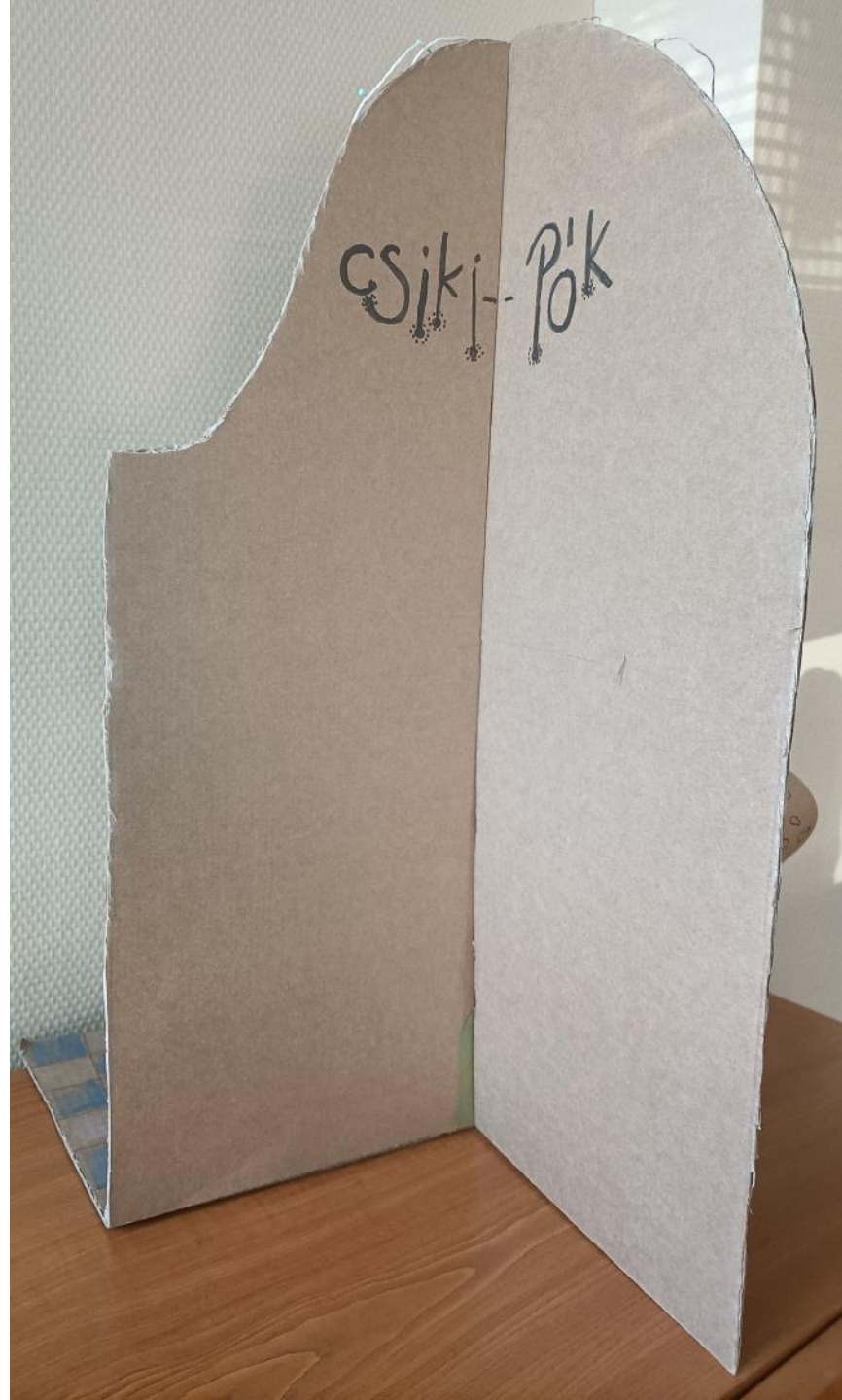

A mese címe:
Csiki-pók

**Készítő óvoda, csoport:
Dr. BCM Óvoda és Bölcsőde Molnaszecsődi Tagóvodája, Kisvakond csoport**

Óvodapedagógus: Molnárné Szabó Judit

csiki-pók

Valahol a Rába folyó partján, ahol az óvoda ablaka a folyó partjára néz, ahol gyakran hallani a gyerekek kacagását, kiáltását, állt két óriás tölgyfa. Odvukban mókusok laktak, törzseiket harkály kopogtatta, ágaikon cinegék, rigók pihentek. Tavasszal a tölgyeken rügyek duzzadtak, melyek levelekké fejlődtek. Ősszel, ha a szél söpört végig az ágak között, szomorúan hullatták ékeiket, aztán kopaszon dideregtek a téli hidegben, fagyban, várták, hogy a hó betakarja ágaikat.

És ez így ment évről évre, míg egy langyos tavaszi napon az egyik levélke fonákján fura kis selyemgombolyag hintázott. Ebből a kis kokonból /póktojás/ sok kis 8 lábú teremtmény bújt elő. Úgyesen kapaszkodtak a tölgyfa ágain és szaladtak szét, új lakhelyet keresve maguknak. Volt közöttük egy, amely egy kicsit más volt a testvéreinél. Neki is 4 pár ízelt lába volt, de a tapogatója különösen érzékennyé fejlődött. Ez a pók nem akármilyen pók volt, hanem egy nagyon játékos, vidám és kíváncsi pók volt. Amint kibújt a póktojásból, meghallotta az út túloldaláról átszűrődő vidám zajokat.

- Én is ott szeretnék élni! - sóhajtotta és elindult a hangok irányába. Végigmászott a nagy tölgyfa törzsén, átvergődött a fűszálak között, amikor egy úttest keresztezte útját, amin néha dübörgő óriások rohantak tova.

A kis pók bizony megijedt, sokáig lapult az út szélén, de csak-csak összeszedte a bátorságát és keresztülmászott az úttesten. A vidám hangok egyre hangosabbak lettek. Aztán egy magas fal állt előtte, de ez sem rettentette meg. Felkapaszkodott a falon apró lábaival, mivel mindegyiken kis tapadókorongok segítettek őt abban, hogy könnyen mászkáljon a legkülönbözőbb helyeken. Bebújt az ablak alatti résen, körülnézett, hallgatózott. A hangok innen jöttek.

- Megérkeztem - gondolta.

A kis póknak egy különleges helyet kellett keresnie az óvodában, hogy elrejtőzhessen és ott szövögethesse a hálóját. Belopózott a csoportszobába, és elbújt a felső sarokban a galéria mellett. Először kicsit félt, mert nagyon hangosak voltak a gyerekek, aztán mikor késő délután elcsendesedett a terem, munkához látott. Szötte-fonta a selyemfonalakat és reggelre csinos kis háló lebegett a csoportszoba sarkában. A nagy munkában bizony elfáradt és elszenderedett.

Reggel napsütésre és gyerekhangokra ébredt.

- Óvó néni!!! Ott egy pók a sarokban!!!
- Ne féljetek tőle! - mondta az óvó néni. - Nem bánt senkit! Ő csak egy kis pók, aki segít nekünk a játékokban! A gyerekek hitetlenül néztek az óvó nénire.
- Ő nem egy közönséges pók, Ő Csiki-pók!!! Képzeljétek, nagyon tréfás fajta! Ha valakinek kilóg a dereka a póló alól, mert nem tűrte be, azt jól megcsiklandozza!!! Így ni!!!!!!

Ahogy teltek a napok, Csiki-pók egyre jobban belerázódott az óvodai életbe. A gyerekek megtanulták, hogy a pókok hasznos élőlények, akik megszabadítanak minket a kis rovaroktól. És persze nem kellett félniük tőle! De azt is megtanulták, ha Csiki-pók azt látja, hogy kilóg a derekuk a nadrágból, akkor bizony jól megcsiklandozza Őket.

Egy nap Móni néni beteg lett és új dajkanéni helyettesítette. Az új dajkanéni, mikor meglátta Csiki-pókot, futott a tollseprűért, hogy kiköltöztesse. Csiki-pók nagyon megijedt, bebújt a galéria szögletébe, gyorsan átmászott az öltöző sarkába, onnan pislogott lefelé. A tollseprű követte őt, már majdnem elérte, mikor nyílt az ajtó, megérkezett Nándika.

- Jaaaj..., ne bántsdd!!! Ő a barátunk, ő Csiki-pók! - és elmesélte a közös élményeket a kis pókról. Az új dajkanéni először csak ámult-bámult, de helyére tette a tollseprűt és lassan összebarátkozott Csiki-pókkal.

És így történt, hogy Csiki-pók, a vidám és játékos kis pók örökre az óvoda kedvence lett. És bár mindig szeretett csikizni, mindenki tudta, hogy ez egy mókás játék.

Így élt Csiki-pók boldogan az óvodában, ahol minden nap újabb kalandok várták. És soha nem felejtették el, hogy egy kis pók is lehet a legjobb barát, aki sok mosolyt és nevetést hoz az életükbe! Holnap legyen a Ti vendégeitek!

The image features a solid purple background. On the left and right sides, there are stylized red curtains with vertical stripes and a yellow tie-back. The curtains are drawn back, framing the central text.

Vége

A mese címe:
Egy varázslatos erdő

Készítő óvoda:
Rábagyarmati Manó Óvoda

Óvodapedagógus: Horváth Ágnes Zsuzsanna, Horváth Zoltánné

EGY VARÁZSLATOS
ERDŐ

Egyszer volt hol nem volt, volt egyszer egy varázslatos erdő tele vidám fákkal, színes virágokkal és dalolászó madarakkal.

Az erdő szélén egy kis faluban sok kedves kis állat élt, és egy tündérek lakta kis tisztás terült el, ahol minden este ragyogó fények gyúltak, az égbolt csillagai világították.

A tündérek nemcsak gyönyörűek voltak, de ők vigyáztak az erdőre és annak lakóira. Az ő feladatuk volt, hogy gondoskodjanak az állatokról és a növényekről.

A kis mókusok, a vidám nyuszik, a szorgalmas méhek, a bölcs baglyok mind egy-egy szereplői voltak ennek a varázslatos világnak.

Egy napon azonban valami furcsa dolog történt. A fák levelei egyre sárgábbak lettek, és a virágok sem bontogatták már a szirmaikat. A kis patakokban a víz elapadt, és a madarak is elcsendesedtek. A nyuszi elindult, hogy kiderítse, mi történhetett.

Ahogy ment, mendegélt, találkozott a mókussal, aki szomorúan nézte a száraz fákat. „Miért van ennyi szomorú dolog az erdőben?” kérdezte a nyuszi.

A mókus elmesélte neki: „Egyre több szemét kerül az erdőbe! Az emberek elfelejtenek rendet rakni, a szemét miatt a fák nem tudnak nőni, és a madarak sem találnak élelmet.”

Az állatok egyre nyugtalanabbak lettek, és ez feltűnt a tündéréknek is.

Összegyűltek, és egyesítették erejüket, hogy megakadályozzák, hogy az erdő egyre sötétebb és kihaltabb legyen.

Először összegyűjtötték a hulladékot, az üdítősdobozokat, a műanyag zacskókat, a csokis papírokat.

Ezt látván a kis mókus is csatlakozott a tündérekhez, és hamarosan a többi állat is segíteni kezdett. A sünik, a nyuszik, és még a madarak is összegyűjtötték az emberi szemetet, amit találtak.

Ahogy egyre tisztább lett az erdő, a fák újra zöldülni kezdtek, és a virágok ismét kinyíltak, így a méhecskék is elkezdtek dolgozni. A patakok vizei újra csörgedezni kezdtek, és a madarak is visszatértek. Még a nap is erősebben sütött, mintha örülne, hogy az erdő újra egészséges.

Következő nap az állatok emberi hangokra lettek figyelmesek.

Az őzikék és a mosómedvék óvatosan meglesték, hogy honnan jönnek a hangok. A fák mögül figyelték, hogy mi történik a patak partján.

Egy vidám óvodás csoport sétált boldogan a szép, tiszta, egészséges erdőben. A gyerekek megcsodálták a vígan repdeső pillangókat, a patakban úszkáló halacskákat, a szépen zöldellő fákat, növényeket.

Az állatok örömmel látták, hogy a gyermekek milyen önfeledten élvezik a természet szépségeit.

A tündérek és az állatok mind ünnepeltek, az erdő ismét ragyogott, de a szívük mélyén mindenki tudta, hogy a varázslat már kevés, hogy így is maradjon.

Az ő kedves kis erdejük megmenekült, de az emberek segítsége is kellene!

És ha TE valaha is arra jársz, és vigyázol a természetre, talán még te is láthatod a tündéreket táncolni a holdfényben, miközben az erdő ragyogó, tiszta, friss levegőt áraszt, és boldogan éneklő madaraktól hangos.

The image features a solid purple background. On the left and right sides, there are stylized red curtains with vertical stripes and a yellow tie-back. The curtains are drawn back, framing the central text.

Vége

A mese címe:
Jóbarátok

**Készítő óvoda, csoport:
Szombathelyi Benczúr Gyula Utcai Óvoda, Csiga-biga csoport**

**Készítő gyermekek:
Kiss Hanna, Végh Lili, Tőke Boglárka, Szentkúti Sarolta, Fülöp Zara, Tuidér Kata,
Ördög Petra, Kajzinger Dóra, Németh Léna, László Emília, Milisits Nadin**

Óvodapedagógusok: Barcza Sára, Horváth-Takács Ágnes

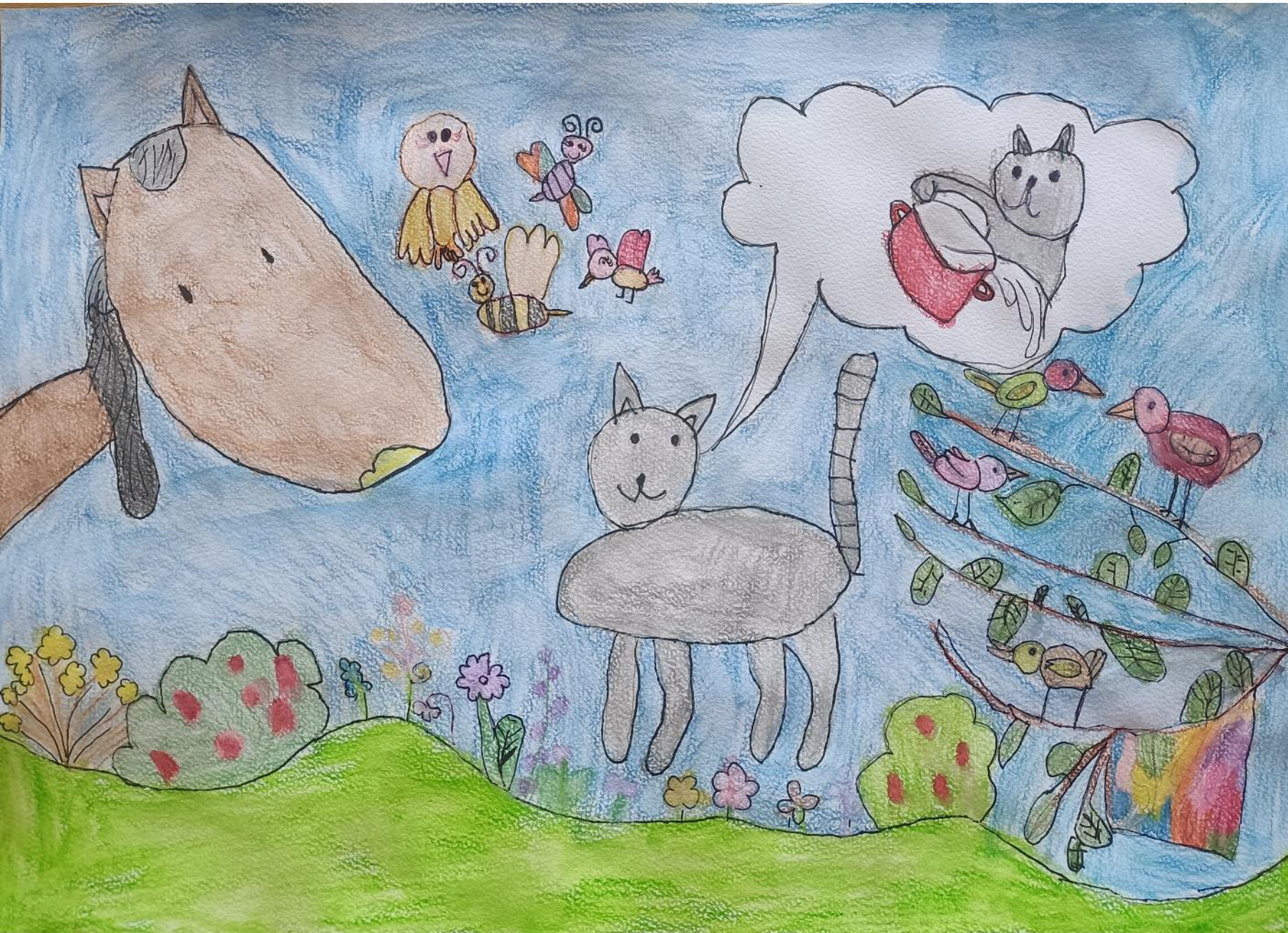
Lajvariatok

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy ló, aki szomorúan legelészett egy nagy mező közepén. Azért lógatta az orrát, mert gazdátlanul magányosnak érezte magát.

A régi gazdája egy huszár kapitány volt, aki csatákba vitte, de miután megsérült a lába, sántítani kezdett, szélnek eresztette.

Egy napon egy szürke macska lépdelt óvatosan feléje. Megszólította:

- Hát te ki vagy? Mit keresel itt, távol az emberektől?
- Miáuuuu... – nyávogott halkán a macska. – Sajnos elkergetett a gazdasszonyom a háztól, mert véletlenül kiborítottam a tejecskét...
- Ne búslakodj! Maradj itt velem, majd találsz itt a mezőn egereket, pockokat! Jó világod lesz velem!

Alig telt el néhány nap, egy kutya tűnt fel a rét szélén. Ő sem szaladgált vidáman, ahogy a kutyák szoktak, az ő szívét is nyomta valami bánat.

- Hát te ki vagy? Mit keresel itt, távol az emberektől?
- Vauuuu, ne is kérdezzétek! Az éjjel egy farkas ellopta a gazdám kakasát, és én nem vettem észre! Olyan mélyen aludtam, hogy csak a tyúkok hangoskodása vert fel. Szégyellem nagyon, de a gazdám olyan mérges lett rám, hogy haragjában elkergetett otthonról.... Most már kit őrizzek ezután?
- Ne búsulj! Maradj itt velünk! Vigyázz ránk!

Hirtelen egy róka bukkant ki a fű közül. Kihallgatta a kutya beszédét, és máris elváltoztatott, nyafogó hangon panaszkodni kezdett.

- Engem is bántottak az emberek! Hadd legyek a barátotok én is! (Közben máris csalafinta tervet eszelt ki magában.)
- Mondd csak kutya, merre is laknak azok a tyúkok? Úgy szeretném őket megszámolni! Kedvencem a matematika!

A kutya gyanakodni kezdett, de a többiek befogadták, hiszen olyan jószívűek voltak.

A róka alig várta, hogy leszálljon az éjszaka. A tyúkólak felé lopakodott.

Igen ám, de egy éber mókuska, aki nem tudott aludni, észrevette őt, és szaladt riasztani a csapatot.
RIADÓ! RIADÓ! Meg kell menteni a tyúkokat!

Máris talpra szökkentek a jóbarátok, utolérték a rókát. A macska karmolta, a kutya harapta, a ló jól oldalba rúgta a rókát, aki alig tudta menteni az irháját.

Olyan messzire szaladt, hogy soha többé nem látták!

A jóbarátok pedig még most is boldogan élnek együtt, míg kék az ég, és zöld a fű!

The image features a solid purple background. On the left and right sides, there are stylized red curtains with vertical stripes and a yellow tie-back. The curtains are drawn back, framing the central text.

Vége

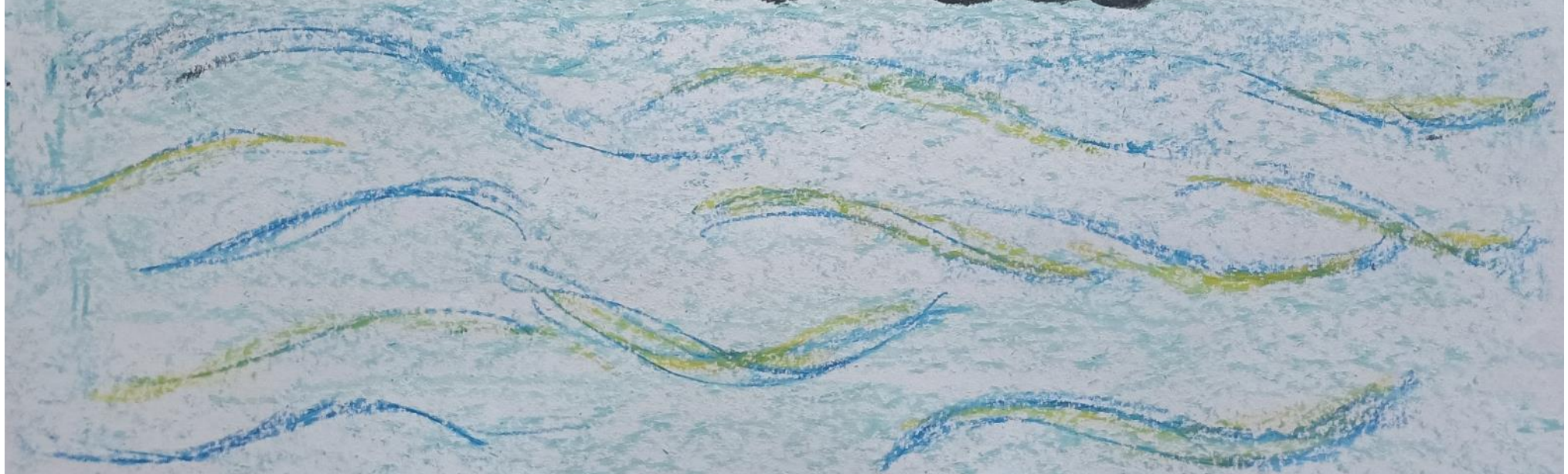
A mese címe:
Puha

Készítő óvoda, csoport:
Szombathelyi Játéksziget Óvoda, Százzorszép csoport

Óvodapedagógus: Döméné Krizmanits Eszter

Rehna

Kezdhetnénk úgy történetünket, hogy egyszer volt, hol nem volt, még az Üveghegyen is túl... de nem kezdjük. És tudjátok, miért? Mert ez nem egy szokványos történet. Nincsenek benne királyfiak, meg királynők. Na jó. Végül is ha jól meggondolom, Szonja egy kicsit mégis csak királynő volt. De most nem ez a lényeg. A lényeg egy homokos tengerparton kezdődik, ahol Szonja a legtöbb szabadidejét töltötte. Nem, nem egyedül. Hogy is gondoltad? Igen, most arra vagy kíváncsi, hogy kivel. Elárulom, mert nagyon szépen mosolyogsz. Polippal. Ki Polip? Hamarosan megtudod. És, hogy létezik-e? Azt mondd meg te!

- Tudod, Polip, te vagy a legjobb barátom.

- Tudom. - válaszolta Polip szelíden.

- És tudod, miért? - kérdi a kislány.

- Azt nem tudom. De érzem abból, ahogy beszélsz hozzám. És abból is, hogy gyakran meglátogatsz. Olyankor mosolyogsz. Látom, hogy boldog vagy. Igazán boldog.

- És még miből tudod?

- Abból, hogy elmeséled a titkaidat. Meg azt is tudom, amikor szomorú vagy. És azt is amikor boldog.

- Igazad van. Tényleg mindig tudod. - mondja Szonja. Akkor azt is tudod, hogy most valójában szomorú vagyok, ugye?

- Igen, tudom. - mondja Polip komolyan. - Pedig mosolyogsz.

- Mosolygok, mert akkor egy picit boldogabbnak érzem magam. Anya mindig azt mondja, hogy a mosolynak gyógyító ereje van. Tudod Polip, szerintem igaza van.

- És miért vagy szomorú? - kíváncsiskodott a polip.

- Azért mert meghalt a cicánk. Nem tudom hogyan, csak meghalt. Anya is nagyon szomorú, meg a tesóm is. Azt nem tudom, apa szomorú-e, de szerintem talán igen. Múltkor megsimogatta anyát, amikor szomorú volt a cica miatt. Meg is ölelte. Abból gondolom, hogy ő is szomorú. Meg meg is szokta simogatni a cicát.

Tudod, nagyon jó cica volt. Egyszer fogott egy egeret és letette a konyhaablak alá. Anya nagyon megijedt. Sikított is. Apa meg nem tudta, mi ez a nagy ricsaj. Apa nem szereti a váratlan dolgokat. Mindig izgul, hogy valami nagy baj történik. Akkor is ő temette el az egeret. Először a kukába akarta dobni, de nem engedtem. Azt mondtam, kegyetlen dolog szegényt csak úgy kidobni. Szóval eltemette a rózsa mellé. Tudod, Polip, én nagyon szeretnék másik cicát. De a Tesóm nem akar. Biztos nagyon hiányzik neki Puha.

- Ki az a Puha?- kérdezi tágra nyílt szemekkel Polip.

- Hát a cicánk akiról, most mesélek. Nagyon puha volt a szőre, azért neveztem el így, mikor még kicsi voltam. Furcsa egy macska volt. Nem ette meg az egeret. Pedig úgy tudtam, a macska szereti az egeret. Az óvó néni mindig azt mondja, hogy a macska arra való, hogy egerésszen. Arra való, nem?

- Arra való, igen. Meg még sok minden másra is. - felelt kedvesen Polip.

- Mire még? - kérdezte Szonja és izgatottan figyelte Polipot.

- Hát például arra, hogy megsimogasd. Ha megsimogatod, elmúlik a szomorúságod. Tudod, mint akkor, amikor kutyát, meg lovat, meg nyuszt simogatsz. Az állatok szőre nagyon puha és selymes, így ha simogatod, muszáj, hogy jó kedved legyen. Nem tudom, hogy van ez pontosan, de így történik.

- Igen, igazad lehet. Lehet, hogy azért is hiányzik annyira. Tudod, meg szoktam simogatni a cicánkat. Amikor anya meg apa haza szokott vinni az oviból, mindig otthon szokott várni. Anya szerint egész nap csak csavargott, de annyira szeretett, hogy hazajött, hogy megvárjon engem. Én is vártam, hogy találkozzak vele. Olyankor odaszaladtunk egymáshoz, ő hozzám dörgölőzött, én meg megsimogattam a hátát meg a nyakát. Az volt a kedvence. Ezt meg onnan tudom, hogy olyankor mindig dorombolt. A tesóm azt mondta, ha a cica szereti, amit csinálok vele, akkor dorombol. Úgyhogy ő szerette, amikor simogattam.

- Tudod, Polip, félek.
- Mitől félsz Szonja?
- Attól, hogy Cica nem tudja, hogy szeretem. Egyszer meghúztam a farkát. Azt gondoltam, vicces lesz, de nem volt az, mert felém kapott és elszaladt. Meg is karmolt. Nagyon fájt. Akkor biztos azt gondolta, hogy nem szeretem, mert ha szeretném, nem csinálnék vele ilyet.

Polip elgondolkozott, majd így felelt:

- Szerintem tudja, hogy szereted. Tudod, a szeretet nem olyan egyszerű dolog, hogy akkor nem tudunk megbántani senkit. Nincs rajtunk egy kikapcsoló gomb, hogy akkor én, a Polip szeretlek téged és akkor soha nem teszek majd olyat, ami rossz neked. Néha mindenki csinál olyat, ami a másoknak nem jó. Nem azért teszek rosszat, mert rosszat akarok tenni, hanem néha egyszerűen csak úgy sikerül. Például mert rossz napom van és türelmetlenebb vagyok, vagy azért mert felbosszantott az a kotnyeles bohóchal, a Gyuri. Ilyenkor ami nagyon fontos, hogy vigasztaljuk meg a másikat. Kérjünk bocsánatot!

- Hát utána magamhoz csalogattam és megsimogattam. Azt is mondtam neki, hogy ne haragudj, Cicus.

- Akkor biztosan tudja, hogy szereted. Az a fontos, hogy megvigasztaltad és bocsánatot kértél.

Egy darabig csak némán üldögéltek egymás mellett, majd Szonja egyszer csak szomorú szemekkel felnézett barátjára.

- Polip...

- Tessék. - A polip megölelte a kislányt.

- Nagyon hiányzik Puha. Félek, hogy soha többé nem láthatom.

- Na látod. Ez is mutatja, hogy mennyire szereted és ragaszkodsz hozzá. Az, hogy félsz és hiányzik. Ez mindig így van ilyenkor. Aki fontos, az nagyon tud hiányozni, de tudod, Puha nagyon jó helyen van most. A lelke szabad és annyi egeret foghat, amennyit csak akar.

- Láthatom még valaha? - bújt közelebb Poliphoz Szonja.

- Mindig láthatod, amikor lecsukod a szemed vagy eszedbe jut róla egy emlék.

Szonja lenézett a fűbe és látta, ahogy cicus boldogan szalad az udvaron egy szélfúttá pitypang ernyőjét kergetve. Ezen egy kis ideig eltűnődött, majd hirtelen felkapta a fejét. Polip már nem volt mellette.

Egyszer csak egy kissé távoli kiabálást hallott.

- Szonja! - hallotta meg Polip hangját. – Gyere, ússzunk egyet!

Szonja a hang felé fordította fejét és arca felragyogott. Ledobta a papucsát a homokba és bevetette magát a hullámok közé.

The image features a solid purple background. On the left and right sides, there are stylized red curtains with vertical stripes and a yellow tie-back. The curtains are drawn back, framing the central text.

Vége

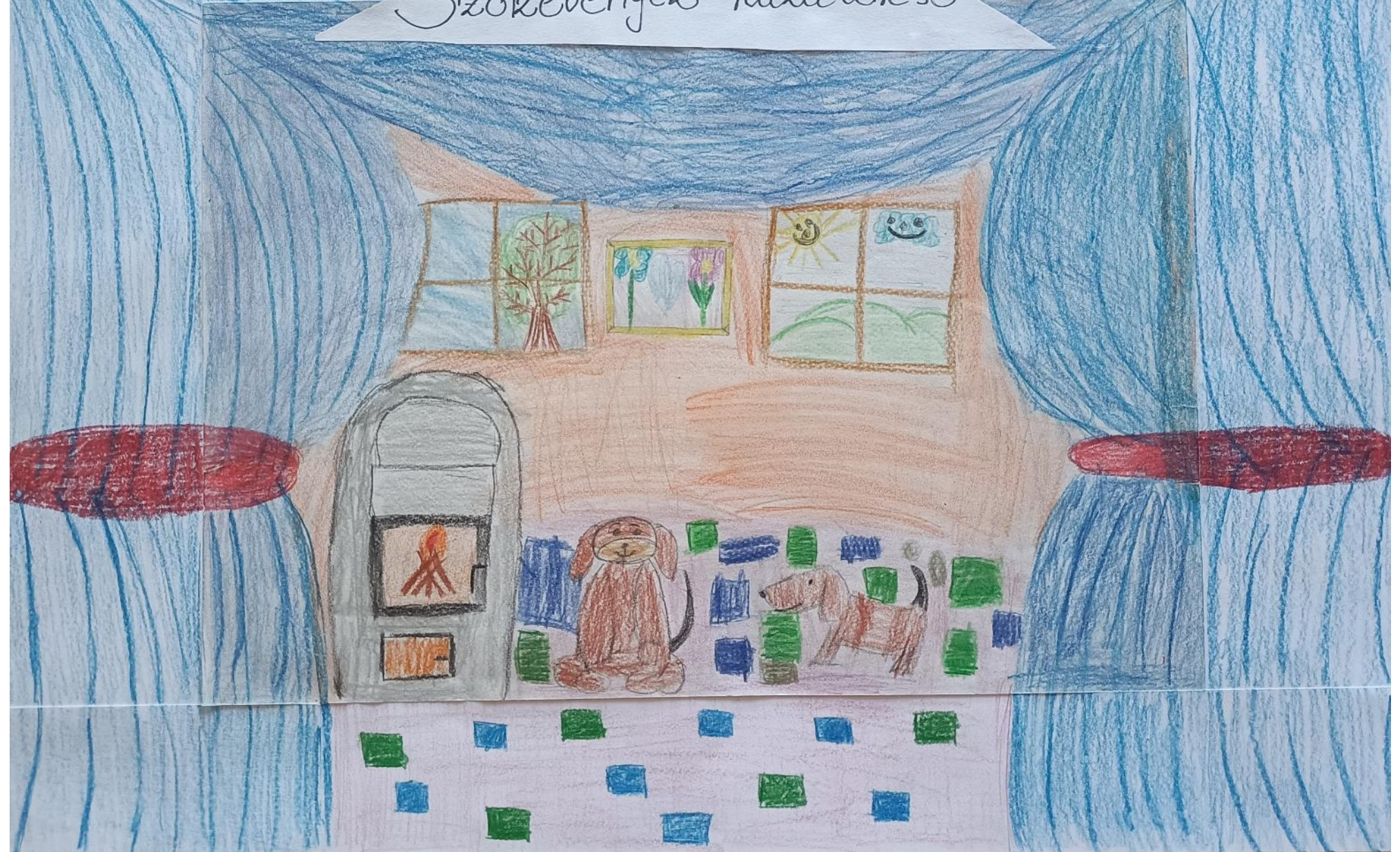

A mese címe:
Szökevények hazatérése

Készítő óvoda, csoport:
Szombathelyi Játéksziget Óvoda, Hétszínvirág csoport

Óvodapedagógusok: Balogh Árpádné, Hegedüs-Szabó Judit

Szökevények hazatérése

Bonbon, Müzli kis kutyák,
igazi kis cimborák.
Egy szép napon úgy döntöttek,
ablakon keresztül megszöknek...
Elég volt az otthonlétből,
papa, mama ételéből.

Amint az udvarra értek,
Cirmi cica dorombolva
köszöntötte őket:

- Hova, hova, két jó barát?
- Bárhova, csak innen tovább!
- Jobb sorod lesz, hidd el
nekünk, ha hárman innen
továbbmegyünk.

Mennek, mennek, mendegélnek,
legelőn Bari bárány béget:

- Hova mentek, így ti hárman?
- Nem maradunk már a házban!
- Keresni fog Papa, Mama!
Beee, az lesz ám, a nagy galiba!
- Bari bárány, gyere velünk,
estére a hegyre érünk!

Mennek négyen dombtetőre,
lenéznek a legelőre.

Rálelnek egy ismerősre.

Papa lova, szürke Lenke
csak azt mondja:

- Ejnye, ejnye, hova tartotok így
négyen?

Vihart érzek én a szélben!

Papa, Mama nincs, hogy
védjen!

Hova bújtok eső elől?

Jön a felhő hegytetőről!

Jó barátok voltunk régen,
menjünk haza most mi szépen!

Pattanjatok a hátamra,
hazavágtatunk szárnyalva!

Papa, mama búslakodik, a verandán várakozik:

- Hova lettek állataink? A felhő meg csak gyarapodik!
- Ne félj, Papa, visszatérnek, nemsokára hazaérnek!

Lenke, nyerít:

- Itt vagyunk már, velünk jött, a napsugár!

Bonbon, Müzli, Cirmi cica és a kicsi Bari bárány megköszönte, mindahány.

Papa, mama örömben táncot jártak kint, a kertben.

Eső esett, szivárvány lett, minden állat rázendített:

- Vau - vauuu,
 - Miau – miauuu,
 - Beee - beee,
 - Nyihaha - nyihahaaa,
- Papa - mama vigasza!

Esznek, isznak, mulatnak, estefelé elszunnyadnak...

Örülnek ők egymásnak, hálásak a gazdáknak.

Jó barátok, álmodozók, de most végre összetartók!

Mindenki elszendergett, mesélnek így vége lett!

The image features a solid purple background. On the left and right sides, there are stylized red curtains with vertical stripes and a yellow tie-back. The curtains are drawn back, framing the central text.

Vége

A mese címe:
Testvér születik

**Készítő óvoda, csoport:
Szombathelyi Weöres Sándor Óvoda, Csimpilimpi csoport**

Óvodapedagógus: Varga Nikoletta, Füziné Renác Zita

Testvér

születik...

Egyszer volt hol nem volt, az Óperenciás tengeren is túl, ahol a kurta farkú malac csak túr, hiszen ott csakis ő az úr, volt egyszer egy cicacsalád.

Apa cica és anya cica békességben, boldogságban nevelték három kis cicájukat, akikkel naphosszat szunyókáltak, játszottak, nevettek, sétáltak mindenféle.

Így teltek a napok, hetek, hónapok, míg egyszer egy szép napon, anya cica ragyogó arccal, boldogságtól remegő manccsal állt családja elé és osztotta meg velük a legnagyobb örömhírt: szíve alatt, pocakjában baba cica lát napvilágot nemsokára.

Apa cica örömkönnyekkel küzdve, szorosán ölelte át az anyukát, ügyelve arra, ne nyomja meg a hasát.

Örömüket a három kiscicájuk sikolya törte meg.

- Miaaaaaaaaauuuu! Hogy mi? - kezdték a cicák sorba. - Nem kell nekünk kistesó, nem, nem! - És soha! - mondta a három kiscica.

Ajjaj! Nagy a baj, vigasztalhatatlan a három kiscica.

Nem segít a szép szó, se az ölelés. Még a meleg tejecske sem kellett, a három kiscica eldöntötte: ők bizony világgá mennek. Nem lesznek ők nagytestvérek.

- Vigyáznak majd ők is magukra, ahogy most mi is! - mondták és már indultak is.

Ahogy mennek mendegélnek, megszólal az egyik:

- Álljunk csak meg! Érzitek ezt ti is? Hát mi történik itt? Talpam alatt a talaj nem fehér és a mancsom se fázik! Nem száll az égből az a hideg akármí, tudjátok, amiket a nyelvünk hegyével kellett elkapni! Nahát és mi a csuda, a földből nő ki valami színes micsoda!

- Ó, te kis cicus! - mondja a másik két kiscica. - Persze, hogy nem fázik a Mancs! Nem hótakaró borítja be az utat a talpad alatt. Vége a hideg télnek, itt a tavasz, az a színes micsoda pedig egy virág, de ne bánts, mindent a szemnek, semmit a kéznek!

Ahogy a kiscica ezt megértette, már indultak is tovább.

- Odanézzetek! - kiáltja az egyik kiscica és hopp!

Azon nyomban a fára ugrik, mászik és mászik, de miért mászik?

Talán a fa tetején a kis fekete Rigó hívja? Azt hiszi neki szól a dala?

Mit akar a cica? Biztos a Rigót akarja, de pontosan mit is? Játszani, festeni, mesélni neki? Vagy csak egy jó viccet elmondani?

Ám a kiscica zajt csap, talpa alatt megreccsen a faág és elrepül a kismadár.

- Jaj, a csudába! Mit eszünk most vacsorára? - kiáltja az ügyetlen vadász.

No de se baj, akad majd más falat.

Mászna is le a fáról a kiscica, ám szeme ekkor valamin megakad.

- Hahó, ti ott lent! Figyeljete! A baj nagy lehet. Eddig a fa ágai csupaszok voltak, de most valami kinőtt róla. - kiáltotta félve a kiscica.

A fa alól hangos kacagás szól:

- Jaj, te cicus! - kiabál fel a két kiscica. - Nem baj az, hidd el, annak amit látsz, rügy a neve. Ébredszik nagy álmából a természet.

A kis virágok, rügyek után kiscicáinkra egy újabb felfedezés vár. A sűrű erdőben nádas rejti a kék tavat, ahova a három kiscicánk vándorútja halad.

- Nézzétek! Itt nem lehet már korcsolyázni! - mondja az egyik kiscica és fut a vízhez máris.

- Nem bizony! - mondja a másik két kiscica. - A téli nagy hidegben a tó is fázik, vize befagy, így lehet a vízen járni s ha itt a tavasz, a jó idő és a meleg napsugár, a jég újra vízzé alakul át.

Most pont így a jó, hiszen szomjas már a három vándor. Lefetyelnek egy keveset és újra útra kelnek.

Sokat mentek, mendégéltek és szép lassan beesteledett. Az ég csillagos, az éjszaka fagyos. Fáradtak, éhesek a kiscicák. Hiába keresik, kutatják, a haza vezető utat nem találják.

- Nagyon f-f-fázok. Ki lesz, aki betakar, megmelenget, jóéjt pusztit ad? Ki véd meg a sötétben, hiszen én attól nagyon félek! - sírja az egyik kiscica.

Hiszen ha ő elkezdte, folytatja a két testvére.

- Anyaaaa, apaaaa, gyertek ide!
- kiállítják mind a hárman. -
Bárcsak ne vágunk volna bele egyedül a nagyvilágba!

Ekkor a sötétben két ragyogó fény tűnik fel. Sárgán ragyog, mint a csillagok, de vajon mi lehet ott? Mintha füle és bajsza is lenne. Ki közeleg? A bundája barna lehet?!

A három kiscica félve bújik össze, ám hirtelen ismerős illatot éreznek. A két ragyogó pontból barátságos szempár lesz. A bajusz alatt mosoly terül el.

S ahogy közelebb ér a barna bundás, mind a hárman egyszerre rohannak anyukájuk és apukájuk ölelő karjaiba.

A három kiscicának rengeteg kérdése lett volna: hogy találtak rájuk, miért akarták megkeresni őket, hiszen olyan kajlán viselkedtek, hogy elszöktek...

De nem kérdeztek, csak bújtak.

Apa cica és anya cica is még szorosabban öleli három kiscicáját és elmondják nekik az élet nagy igazságát:

- Szükségünk van rátok! - kezdik bajszukat pödörve. - Ti lesztek a nagytesók, ügyes, okos, példamutatók!

A kisebbet sose hagyjuk magára, a nagynak kell rá vigyáznia!

A három kiscica végre megértette. Innentől sose szöktek el. Igazi nagy és okos testvérek lettek. Vigyáztak a kisebbekre, megtanították őket mindenre, amire csak lehetett.

S arra is felkészültek, ha egyszer majd a kicsik is elszöknének, biztos, hogy követik őket, hogy biztonságban legyenek.

The image features a solid purple background. On the left and right sides, there are stylized red curtains with vertical stripes and a yellow tie-back. The curtains are drawn back, framing the central text.

Vége

A mese címe:
Többet ésszel, mint erővel!

Készítő óvoda, csoport:
Szombathelyi Margaréta Óvoda, Napocska csoport

Óvodapedagógus: Horváth Fruzsina Erzsébet

Többit esszel,
mint erővel!

Egyszer volt, hol nem volt, a Déli-sark közepén élt egy kis pingvin. Ezt a kis pöttöm pingvint Pingunak hívták. Ő egyedülállóan ügyes és okos volt a többi pingvin között.

Hihetetlen gyorsan tipegett és nagyon éleseszűnek bizonyult. Ám nagyon könnyen haragra gerjedt, és a szófogadásáról sem volt híres.

Pingu egy szép kék igluban élt Pingvin mamával, Pingvin papával, és Pingvin Pannával, a kishúgával.

Ennek a kis pingvinnek sok barátja volt, akikkel szívesen játszott. Rozmár Rolival és a jegesmedve ikrekkel, Jutkával és Jakabbal.

Sokat hógolyóztak, labdáztak, fogócskáztak a jégmezőkön.

Minden reggel együtt reggelizett a pingvin család a jégből készült kör alakú asztalnál.

Ám ezen a reggelen ez nem így történt. Amikor Pingu felébredt, nem talált otthon senkit, nagyon szomorú lett, mert pont a születésnapján egyedül kellett reggeliznie.

Ekkor elhatározta, hogy átmegy Rozmár Rolihoz. Roli mamája, az öreg rozmár néni nyitott ajtót.

- *Csókolom! Rolit itthon találom, itthon van a barátom?* - kérdezte a kis pingvin.

- *Szervusz, Drágám! Elment már reggel, Pici Pingu, fel a fejjel.* - felelte Roli mamája mosolyogva.

- *Biztos Jegesmedvéknél lelem. Köszönöm, így nem lógatom a fejem!* - mondta Pingu, majd elkészönt és gyorsan áttopogott a kis hídon a jegesmedvék jégbarlangjáig.

Medve papát a barlang előtti padon találta. Odasomfordált hozzá, azonban medve papa újság olvasás közben elaludt, őt nem szerette volna felkelteni, ezért bement a kertkapun, ahol medve mamával találkozott, aki éppen teregetett.

- *Csókolom Mackó néne! Barátaim meglelem itt végre?*
- *Szia, Pingu drágám, boltba menet láttam őket a focipályán.*
- *válaszolt mackó mama kedvesen.*

Pingu csalódottan állt tovább, hiszen a barátai nélküle mentek el játszani, és neki nem is szóltak, pont a születésnapján hagyták őt egyedül. Elhatározta, hogy megkeresi őket.

Hamar rájuk talált, a pálya szélén álltak a lék mellett. A lék egy kis karikavájat a jégben, ahol hozzáfértek az állatok a jéghideg vízhez, kis halat próbáltak fogni ebédre.

- *Sziasztok! hát megvagytok!* - kiabált messziről Pingu a barátainak.

- *Jaaaaj, sziaaa, már nem lehet beállni!* - kiabált rá Rozmár Roli.

- *Most nem akarunk veled pecázni!*
- futott a pingvinhez Jegesmedve Jutka.

Valamit nagyon titkoltak a kis pingvin előtt, ezért nem akarták közelebb engedni a lékhez.

- *Akkor már nem is vagy a barátom, többet ne is lássalak a világon!* - gerjedt haragra Pingu a pöttöm pingvin. Abban a pillanatban megfordult és karba tett kézzel ott hagyta barátait.

Elhatározta, hogy világgá megy. Olyan mérges lett, hogy a tiltott hely felé vette az irányt. Úgy döntött, hogy felmászik a jégszirt peremére, hogy onnan lássa a sarkvidéki tájat.

A mamája nagyon sokszor elmondta neki, hogy a perem felé nem szabad menni, mert ott csak veszély leselkedik rá. Veszélyes állatok, a csalafinta sarki rókák, gyilkos bálnák. De a legveszélyesebb az ember, az eszkimó, aki reggel, délben, este húst tesz a tányérjába. De Pingu olyan dühös volt mindenkire, hogy a mérge egészen a szirt széléig vezette a kis tipegős lábait.

Ám amit ott látott, attól a dühe azon nyomban elszállt és a lába kezdett el hirtelen remegni. Olyan mély szakadék tárult a szeme elé, amit még pingvin nem látott életében. A vízben éhes bálnák cikáztak, akik nagyra nyitották szájukat.

- *Itt vagyok lent a mélyben, gyere, ugorj, légy ebédem!* - kiabálta neki egy éhes bálna. A kis pingvin megijedt, elkezdett hátrálni a szirttól.

De ekkor megjelent mögötte Sáfrány, a sánta sarki róka.

- *Micsoda finom vacsora érkezett ma hozzám, gyere szép öcsém, te leszel a vacsorám!* - mosolygott Pingura, miközben a szája szélét nyaldosta.
- *Jóóóó estééét, Róka Úr!* - ijedt meg a kis Pingvin. - *Nem vagyok én finom falat, még kicsi vagyok és rágós, egyél inkább halat!*
- *Hetek óta nem ettem, mert ember ólálkodik a közelben. Gyere csak a számba gyorsan, nehogy megcsússz, és a bálnák lakjanak jól nyomban!*

Ám a kis pingvin éles eszű volt, hamar kitalálta, hogy járhat túl Sáfrány eszén.

- *Rögvest a szádba ugrok, ha mind a három kérdést megmondod!*
- ***„A Déli-sarkon élek, a hidegtől nem félek. Fekete frakkban totyogok, halakra, rákra gondolok. Tudod-e, hogy mi vagyok?”***
- *A válasz pingvin, te pöttöm, gyere a számba rögtön!*
- ***"Ismerek két péket, de furcsák, nézzétek! Az egyik nappal süt, a másik éjjel süt, még sincs kenyerük."***
- *Jajj, édes fiam, ez nem volt nagy falat, a válasz a hold és a nap.*

- *A következő a legnehezebb.
„Sokat játszott kiskorába, Járt
biztosan óvodába, Tud olvasni
könyvet, Pont ott áll
mögötted, kezében a fegyver,
nem más ő mint...”*
- *Az embeeeeer....!* - Kiáltott fel
Sáfrány a sánta róka, és
nyomban el is iszkolt.

A kis pingvin megmenekült, túl járt a róka eszén, hogy csak a lába bírta, tipegett haza a családjához. Közben pedig eszébe jutottak pingvin mama szavai, hogy a szirtre tilos menni, amit - megígérte magának - mostantól szigorúan be fog tartani.

Otthon hatalmas meglepetés fogadta.

Pingvin mama és Pingvin papa megrendezte neki a Déli-sark legcsodálatosabb kristály születésnap zsúriját, ahol a barátai már nagyon várták.

Pingunak az örömtől könnybe lábadtak a szemei, mert ilyen szépet még életében nem látott. Sorban adták át neki a reggel készített gyönyörű jégkristály játékokat, amit nagy szorgosan titokban készítettek.

A kis pingvin rájött, hogy szeretik őt és csak a titkos zsúr szervezése miatt hagyták őt egyedül. Szépen bocsánatot kért a barátaitól és megölelte őket.

Mosolyogva fújta el a kedvenc halas tortáján a hat szál gyertyát. Máig is tart a pompás szülinapi zsúr, ha a kis állatkák el nem fáradtak a sok táncban.

The image features a solid purple background. On the left and right sides, there are stylized red curtains with vertical stripes and a yellow tie-back. The curtains are drawn back, framing the central text.

Vége

The image features a solid purple background. On the left and right sides, there are stylized red curtains with vertical stripes and a yellow tie-back. The curtains are pulled back, revealing the central text.

KÖSZÖNJÜK A BEÉRKEZETT MŰVEKET MINDEN ÓVODÁNAK.